

Fastlagssöndagen

3 Årg. Ev. Mark. 10:32-45

I.N.J

”Vi går nu upp till Jerusalem” hör vi Jesus säga i evangeliet jag nyss läste. Märkte du att det är ett litet ord som fattas? Nämligen ordet ”se”. *”Se vi går nu upp till Jerusalem”*, borde det egentligen heta. Det är ett viktigt ord på grekiska, som betyder att nu är det något stort som kommer att ske! Ge akt på! Håll ögonen öppna! Lystring, allesammans! Nu är något på ”g” för att uttrycka sig modernare.

Men vad är det lärjungarna skall ge akt på? De förstår att något avgörande kommer att hända. Stämningen är nervös. Markus berättar för oss att lärjungarna var *”fyllda av bävan”* och, fortsätter han, *”de andra som följde med var rädda”*. Varför? Jo, de är alldeles övertygade om, att där uppe, i den fientliga staden, där skall det ske: Jesus skall som Guds Messias, med svärdet i hand, tillsammans med dem, en gång för alla göra upp med gudsrikets fiender. Det jordiska lyckoriket skall upprättas. Israel bli stort igen. Inte konstigt att lärjungarna är spända. De är som obeprövade soldater inför sin första strid.

Men, vad är det Jesus säger? *”Människosonen skall utlämnas åt översteprästerna och de skriftlärda, och de skall döma honom till döden och utlämna honom åt hedningarna, som skall göra narr av honom och spotta på honom, pryglä honom och döda honom, och efter tre dagar skall han uppstå”*. Men det han säger tycks gå in genom ena örat och ut genom det andra. De fattar ingenting. Messias kan bara inte lida och dö! De är så övertygade om att Guds rike är något inomvärldsligt. Självfallet skall de som Jesu hängivnaste anhängare belönas med ministerposter. Något annat kan de inte tänka sig. Och nu träder Jakob och Johannes frimodigt fram. De är inte buskablyga precis. Nej, de är säkra på sin sak: Låt oss sitta på den högra och din vänstra sida. Men svaret – Jesu svar – blir något helt annat än vad de tänkt sig: *”Ni vet inte vad ni ber om!”*.

Nej, *de* förstår inte. Och nu är frågan om *vi* är klokare än *de*? Tycker inte också vi, att de är bra konstigt det där med att Jesus måste lida och dö? Varför prata om det? Prygel, blod och kors! Det låter så otäckt. Kan vi inte tala om något annat istället? Nej, tyvärr. Vi kan inte tala om något annat idag. Fast ordet ”se” fattas i vår nuvarande bibelöversättning – så finns det likväl där. Hela texten ropar högt: Ge akt på det som händer nu när Jesus börjar sin vandring upp till Jerusalem! Det är kärlekens väg han beträder! Kärlekens väg? Hur kan man ge lidandesvägen ett sådant namn? Jo, därför att det som hände med Jesus i Jerusalem, det visar oss att Guds kärlek går inte ryggarna tillbaka för något, att den inte sparar sig själv, att det inte finns någon gräns för hur långt den kan gå. Inget djup är så stort, ingen nivå så låg att inte Guds kärlek tränger sig dit!

Att då säga: Jag vill inte höra om korset, det är ju egentligen att inte ta Guds kärlek på allvar. Men Guds kärlek låter sig inte begränsas. Johannes, han som kom med sin hutlösa begäran att få en ministerpost i Guds rike, han insåg till sist vad det handlade om: frälsning – och den kostade Jesus allt. Han skriver därför i sitt evangelium, att Jesus älskade de sina *”ända till slutet”* (Joh. 13:1). Eller med andra ord: Han älskade sig till döds. Ja, han *”älskade världen tillbaka till Gud”* (Sv.Ps. 62 v 2).

Att det var ”kärlekens väg”, Jesus slagit in på, det begrep lärjungarna alltså inte. Trots avslaget på deras begäran om att få sitta till höger och vänster om Jesus, så låter de sig inte nedslås för det. Fulla av självtillit förklarar de att de är beredda att både dricka ur lidandets bägare och döpas med eld, d.v.s. lida för Guds rikes sak. Och de skulle få lida, både Jakob och Johannes. Men Jesu tron, den han skulle bestiga uppe i Jerusalem, den bestod av en träpåle och en tvärbjälke. Och de som var på hans högra och vänstra sida – inte var de Jakob och Johannes inte- utan två livdömda brottslingar. Nej, det visste verkligen inte vad de bad om.

Ändå förlorar Jesus inte tålmodet. Utan att irriterat höja rösten undervisar han återigen lärjungarna om ”kärlekens väg”. Den skall de också vandra, i Jesu efterföljd. Liksom vi. Så vänder alltså Jesus, som så många gånger förr, upp och ned på våra måttenheter och värdeskalor. Att vara kristen det handlar inte om att bli något stort, att armbåga och tränga sig fram för att få den bästa platsen eller vifta med sin meritförteckning så att alla ser hur redig man är. Nej, säger Jesus: *”Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara allas slav”*.

Men hur skall det gå till? Inte vill jag vara tjänare och slav? Att bara ge ut åt andra hela tiden, att inte kräva något tillbaka, utan i varje situation man kommer, göra kärlekens gärningar, det måste väl ändå vara dränerande? Visst, om man tänker på jordiskt vis. Men när Jesus säger: *”Så är det inte hos er”*, säger han i klartext att i hans rike är *allt* annorlunda. Inte så att det gör kärlekens gärningar *märkvärdiga*, utan istället *självklara*. De är ”vardagsgrå” och enkla. Och spontana. Kärleken följer aldrig paragrafer i en regelbok. Den är uppfinningsrik, aldrig handfallen, alltid aktiv, alltid handlande och säger alltid: *”Kristi kärlek lämnar mig inget val”* (1 Kor. 5:14). Varje människa du möter, hur besvärlig den än kan vara, är en människa som är skapad till Guds avbild och återlöst i Jesu blod, en människa som den helige Ande vill föra till tro på Jesus, en människa som du skall vara till för.

Så är alltså Jesu kärlek inte något vi bara tar emot *för egen del*, det är också något vi *ger ut och vidare* till de människor som dagligen kommer i vår väg. Det handlar inte om att tycka om alla människor lika mycket, att gå runt och säga ”Jag älskar

dig”, till höger och vänster, men att alltid ställa sig frågan: ”Vad kräver Jesu kärlek av mig nu?”. Och att uppfylla det kravet, det kan man bara om man lever i Jesu kärlek. Det är därför vi sjunger:

*Öppna mig för din kärlek
Världen behöver mig,
Världen behöver din kärlek
Strömmande genom mig.*

Så får vi alltså börjar rätt ända, d.v.s. med Jesu kärlek till oss. Den vägen Jesus gick den slutade inte vid korset – nej, den går vidare till ditt och mitt hjärta och öppnar vägen för Guds kärlek till oss. Först när vi själv är älskade, kan vi också visa samma kärlek till andra. Det är nämligen en stor skillnad på att älska för att *bli älskad* och att älska därför att man är *älskad*. Och älskade, det är vi. Jesu vandring upp till Jerusalem visar det.

Så därför: ”Se” mina vänner, ge akt på att kärleken är på ”g”! Försök fatta och förstå att du är älskad, att det handlar om dig när Jesus går upp till Jerusalem. Det är inte historia. Det är nutid. Det är för dig! Tvivlar du på att du är älskad: Se på korset! Och tänk en stund på mannen som i sin bön frågade Jesus: Herre, hur mycket älskar du mig? Och så ser han Jesus för sin inre syn sträcka ut sina armar på korset och säga: Så här mycket. Och så dog han!

När jag tror på den kärleken, då händer det något. Jag blir varken dränerad eller tillintetgjord. Jag är ju älskad. Jag lever i Jesu kärlek, i gemenskap med honom inte kom ”*för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många*”. Får Jesu kors vara i blickfånget, är det på honom och hans kärlek jag fokuserar, då kan jag säga som aposteln Paulus, och med de orden vill jag avsluta min predikan idag: ”*Så långt jag ännu lever här i världen lever jag i tron på Guds son, som har älskat mig och offrat sig för mig*” (Gal. 2:2). Amen.

Psalmer: 135, 45, 137, 96, 38.
S:t Clemens 2026-02-14